

Дивовижні пригоди в країні Часу. Як Наталка та Петрик війну зупинили.

Ніна Мацебула

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Глава перша, в якій Наталка та Петрик сваряться

Цікаво, чи є у світі слухняні малюки? Такі, що не хнюпляться, не волають, не тупають ногами, а усе, що їм скажуть, роблять лагідно всміхаючись? Особливо, якщо настанови дає старша сестра. Адже зрозуміло, що вона у сто разів розумніша за будь-якого малюка. Вона краще знає, коли та що треба зробити. Але як Наталці це пояснити вередунові Петрику? Він сто разів їй обіцяв, що слухатиметься. І навіть певний час дотримував слова. Але потім знову відбився від рук.

— Мамо, ми підемо до зоопарку? — якось спитала Наталка. — Ти обіцяла...

— Ні, ми йдемо до лісу! — звично втрутився у розмову Петрик. Йому не подобалося, коли старша сестра не зважала на його думку. — Мама обіцяла мені раніше, ніж тобі...

— До зоопарку! — грізно зиркнула на брата дівчинка, стискаючи кулаки.

— До лісу... — у відповідь блиснув очима хлопчик.

Було видно, що бойові дії можуть негайно розпочатися... Мама все зрозуміла й тупнула ногою:

— Припиніть сваритися! Невже ви не можете жити мирно?

— Вона перша почала, — звично заскиглив Петрик.

— А чого він команд ує? Ти обіцяла, що ми підемо до зоопарку... — ображено сказала Наталка.

— До лісу!

Мама раптом розсердилася:

— Гарзд. Ніхто не піде ні до зоопарку, ні до лісу! У мене — зв'їт!

Наталка й Петрик скривилися, ніби щойно з'їли кисле яблуко. Вони не знали, що таке зв'їт, але їм здавалося, що це жахливий

монстр, який час від часу змушував маму працювати вдень і вночі, забувши про все на світі.

— Може, тато з вами погуляє у лісі чи в зоопарку? — опанувавши себе, раптом спитала мама.

Але тато лише розвів руками: мовляв, у нього купа роботи, а потім ще відрядження...

Мама низала плечима.

— Іншим разом ми обов'язково сходимо і до лісу, і до зоопарку. Звісно, якщо ви домовитеся між собою, куди йти... Бо я не можу піти у два місця одночасно, — промовила вона.

Наталка і Петрик сердито переглянулися, збираючись проскиглити «це все через тебе...», аж раптом у мами задзвонив телефон.

«Мабуть, це по роботі», — похнюпилися брат і сестра. Вони попленталися до кухні. Але мама, відповівши на дзвінок, раптом широко всміхнулася й крикнула дітям навздогін:

— Буде вам і ліс, і зоопарк! Завтра до нас приїде бабуся! Уявіть, її сусід вирішив навідати онуків. Він їде автівкою і зголосився підвезти нашу бабусю. Наше місто йому якраз на півдорозі.

Наталка й Петрик не йняли віри. Діти підстрибнули мало не до стелі. Воно й зрозуміло, адже кожного разу, коли бабуся переступала поріг їхньої квартири, для них починалося справжнє свято, навіть якщо на календарі найближчим часом не було жодної «червоної» дати. А все тому, що, по-перше, мама в ці дні не надокучала їм нудними розмовами про те, що можна робити, а що — зась. Бо вона свято вірила, якщо бабуся виховала її, то онуків вона й поготів наставить на добру дорогу. По-друге, бабуся їх ніколи не сварила, навіть якщо вони трохи бешкетували. З нею можна було піти куди завгодно, адже бабуся була пенсіонеркою і вільного часу в неї було вдосталь. І, врешті-решт, бабуся завжди привозила купу смаколиків, які спеціально пекла для онуків. Таких

у магазині ні за які гроші не купиш.

Можливо, в інших дітей теж були хороші бабусі, але Наталка й Петрик були впевнені, що такої, як у них, не було в цілому світі. Вони шкодували лише за тим, що бабуся не могла їх часто навідувати, бо задля зустрічі з улюбленими онуками їй треба було багато годин їхати поїздом та автобусом. Та й господарство не можна було надовго залишити без нагляду.

Почувши таку гарну новину, Наталка мерщій побігла до своєї кімнати й дістала із шафи новісіньку кофтинку з мереживом і червоненьку спідницю. Вона одягне це вбрання, коли вони підуть до зоопарку!

Петрик у цей час обнишпорював усі полиці в комірчині, шукаючи свій «щасливий» грибний ніжик. Коли хлопчик брав його з собою, гриби ніби самі до його кошика стрибали. Коли вони з бабусею підуть до лісу, без ножа ніяк не обійтися...

...

Далі — у повній книжці «Дивовижні пригоди в країні Часу. Як Наталка та Петрик війну зупинили.».

nashaknyga.com.ua